

ale jest také právně významné pro rozhodnutí sporné otázky jeho pojistné povinnosti s hlediska ustanovení § 2 zák. č. 221/24 Sb., neboť teprve po zjištění výše tohoto příjmu bude lze posouditi, zda zaměstnání Č.-ovo, spojené se zjištěným příjmem, při srovnání s jeho celkovou hospodářskou a sociální situací lze hodnotiti jako podružné, či slouží-li tento příjem za hlavní zdroj jeho životní existence. Z toho plyne, že shledaná vadnost řízení zasahuje netoliko výrok žal. úřadu, týkající se zařazení do mzdové třídy, nýbrž také výrok o pojistné povinnosti. Nař. rozhodnutí bylo proto v obou jeho částech zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.082.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Za podklad vyměření dávky nelze vzít z části obecnou hodnotu, z části cenu nemovitostí.

(Nález ze dne 17. října 1935 č. 18.716/35.)

Věc: Ambrož a Julie Ř. v L. (adv. Dr. Jaroslav Hampl z Mor. Ostravy) proti zemskému úřadu v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Smlouvou »směnnou a o náhradě škody« z 27. září 1930 směnili st-lé s Báňskou a hutní společností pozemky ve vložce č. . . v L.: zahrady a stavební plochu, na níž byl postaven dům, celkem plochu 12 a 26 m², za pozemek Báňské a hutní společnosti louka ve výměře 12 a 82 m². Ohledně domu bylo smluveno, že není předmětem směny, že zůstává dům sám a materiál po jeho zboření získaný vlastnictvím st-lů, a zavázali se tito, že jakmile Báňská a hutní společnost o to požádá, dům ten svým nákladem zboří a materiál z této stavby získaný odvezou a odklidí. Pokud nedojde ke zboření uvedeného domu, mají manželé Ř. právo domu toho užívati, nejdéle však do konce roku 1931, a poněvadž st-lé utrpí zbořením a výstavbou nového domu škodu, zavázala se Báňská a hutní společnost nahraditi jim jako odškodné za to 57.500 Kč.

Plat. rozkazem zem. úřadu pro vyměřování dávky z přírůstku hodnoty v Opavě z 2. prosince 1931 byla st-lům vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí, při níž za hodnotu zcizovací vzat byl obnos 70.707 Kč 40 h podle směnné smlouvy. V částce té je zahrnuta: cena, resp. hodnota pozemků postoupených st-li Báňské a hutní společnosti ve výměře 1226 m² částkou 6.130 Kč, jakou byla stanovena smírnou dohodou podle protokolu ze 16. listopadu 1931, svrchu zmíněná náhrada 57.500 Kč, převzatá dávka Kč 7.077.40, úhrnem Kč 70.707.40.

V rekursu st-lé namítali, že náhrada 57.500 Kč neměla býti do vyměřovacího základu započtena, poněvadž jde o vedlejší plnění při

směnné smlouvě a poněvadž obnos ten je náhrada za to, že musejí zbořiti dům na pozemku se nacházející.

Okr. úřad ve Frýdku výměrem z 28. ledna 1933 odvolání tomu nevyhověl z těchto důvodů: »Podnětem k předepsání uvedené dávky byla smlouva uzavřená mezi st-lí a Báňskou hutní společností dne 27. září 1930, kterážto smlouva má nadpis »směnná smlouva a smlouva o náhradě škody«. Na základě tohoto právního jednání přešly do vlastnictví uvedené společnosti nemovitosti ve smlouvě blíže označené. Mimo to převzali st-lé podle znění smlouvy závazek svým nákladem zbořiti dům stojící na zcizených pozemcích, jakmile jmenovaná společnost o to žádá. Tímto závazkem st-lů bylo pro společnost ohledně onoho domu založeno disposiční právo, jaké přísluší podle § 362 o. z. o. výhradně vlastníkům. Oprávnění, jež se tedy zmíněnou smlouvou společnosti dostalo, kryje se obsahově s právem vlastnickým k tomuto domu. V důsledku toho bylo také částku 57.500 Kč, kterouž smlouva nazývá náhradou škody, považovati za část protihodnoty za reality na společnost převáděné a jeví se tudíž námitka, že tato »náhrada škody« byla neprávem připočtena k hodnotě směněných pozemků, bezdůvodná. Podle pravé podstaty předmětného právního jednání nejde přes uvedený nadpis smlouvy o smlouvu směnnou a smlouvu o náhradě škody, nýbrž o prodej nemovitosti, při němž protihodnota pozůstává z části v penězích, kdežto druhá — a to menší — část v hodnotě směňovaných pozemků (§ 1055 o. z. o.).«

Nař. rozhodnutím byl výměr okr. úřadu v podstatě z těchž důvodů potvrzen.

Stížnost, podaná na toto rozhodnutí, stojí na stanovisku, že předmětem smlouvy z 27. září 1930 byly pouze pozemkové parcely a stavební plocha č. . . ., nikoli však dům na této stavební ploše postavený, a že proto za základ výměry dávky měla býti vzata pouze cena (hodnota) oněch pozemkových ploch, a nikoliv onoho domu, jehož vlastnictví si ve smlouvě zcizitelé výslovně vyhradili. Tuto námitku nemohl nss shledati důvodnou.

Podle obsahu smlouvy dostalo se Báňské a hutní společnosti ohledně domu disposičních práv, která tvoří hospodářsky obsah práva vlastnického. St-lům ve skutečnosti zůstalo pouze dočasné, kdykoliv odvolatelné užívání domu, který se zavázali na požádání společnosti svým nákladem zbourati. Okolnost, že jim zůstalo vyhrazeno vlastnictví k materiálu zbořeného domu, je právně irrelevantní. Právem postavil se tedy úřad na stanovisko, že předmětem převodu jest stavební parcela i s domem na ní postaveným, což odpovídá také knihovnímu stavu na základě smlouvy zjednanému.

Otázkou jest nyní, jak měla býti stanovena zcizovací cena (hodnota) tohoto komplexu podle § 5 dávk. prav. Žal. úřad vychází z předpokladu, že základem byla jednak t. zv. náhrada 57.500 Kč, jednak obecná hodnota pozemků »směňovaných«, t. j. pozemků, které Báňská a hutní společnost postoupila st-lům. Tento předpoklad jest v rozporu se spisy.

Vyměřovací úřad vzal za základ mimo »náhradu« 57.500 Kč částku 6.130 Kč, totiž onu částku, jakou stanovena byla smírnou dohodou podle protokolu ze 16. listopadu 1931 hodnota nikoli pozemku, postoupeného Báňskou a hutní společností st-lům, nýbrž pozemků ve výměře 1226 m², postoupených manželé Ř. Báňské a hutní společnosti. Vyměřovací úřad vzal tedy za základ vyměření dávky z části obecnou hodnotu zcizených pozemků, z části zcizovací jejich cenu, za kterouž pokládal onu náhradu 57.500 Kč. Tento postup není přípustný.

Úřad může vzít za podklad výměry buď obecnou hodnotu stanovenou podle § 17 dávk. prav. anebo zjištěnou cenu realitního komplexu, který jest předmětem dávky, nikoli však z části hodnotu a z části cenu. Žal. úřad následkem onoho mylného předpokladu nesprávný postup vyměřovacího úřadu přehlédl, v čemž spočívá podstatná vada řízení.

Otázkou, zda v daném případě bylo možno vycházeti z ceny místo hodnoty, se nss za tohoto stavu nemohl zabývat, rovněž jako nemohl řešiti otázku, zda v případě, že by bylo možno vycházeti z ceny, odpovídalo by smlouvě vzít celou částku 57.500 Kč, v níž byla obsažena i náhrada za zbourání domu, st-li stipulovaná, jako ekvivalent za převod nemovitostí.

Č. 12.083.

Dávka z přepychových bytů (Bratislava): Okolnost, že byt se v zimě nehodí k obývání, nevylučuje ho z dávkové povinnosti.

(Nález ze dne 17. října 1935 č. 18.718/35.)

V ě c: Dr. Imrich B. v Bratislavě proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přepychových bytů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Platebním příkazem důchodkového oddělení města Bratislavy z 27. srpna 1932 předeepsal úřad st-li dávku z přepychových bytů, za jejíž podklad byl vzat součet dvou bytů st-lových.

Odvolání st-lovo, namítající, že jeden z bytů je v letním domě, který není v zimě obyvatelný, zamítl v konečné instanci žal. úřad v podstatě z důvodu, že podle dávkových pravidel jest nerozhodno, jestli se obývají místnosti jen v zimě nebo v létě.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvážil nss toto:

Stížnost tvrdí, že prý pojem »obytné místnosti« vyžaduje, aby dotyčná místnost byla použitelná a obyvatelná v celém roce; poněvadž místnosti v jednom z obou bytů nejsou v zimě obyvatelné, nelze je pokládati za místnosti obytné a vyměřovati z nich dávku. Náзор stížnosti je však mylný.

Paragraf 1 odst. 2 dávk. prav. prohlašuje za místnost obytnou ve smyslu pravidel každou prostorou bytu, která je souvislými stěnami, stropem a podlahou pro sebe uzavřena a má aspoň jedno okno a dvéře. Že